

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบฝึกหัดความกล้า
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่าง
เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโนนม่วง สังกัดสำนักงานการศึกษา
อำเภอเมือง สำนักงานการศึกษาจังหวัดขอนแก่น ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัย และ
อภิปรายผลตามลำดับดังนี้

4.1 วิเคราะห์ความมีประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดความกล้า โดยเปรียบเทียบคะแนนระหว่าง ก่อนสอน (Pretest) และหลังสอน (Posttest) โดยใช้ t-test ดังนี้

$$t = \frac{\bar{X}_d}{S_d / \sqrt{n}}$$

$\bar{X}_d$	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนแต่ละคู่
S_d	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างของคะแนนแต่ละคู่
n	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 3 วิเคราะห์ความมีประสิทธิภาพของแบบฝึกคำควบกล้ำ โดยเปรียบเทียบ
คะแนนระหว่างก่อนสอน และหลังสอน

กลุ่มทดลอง	$\bar{X}_d$	S_d	t
ก่อนทดลอง	12.22	5.21	9.93 *
หลังการทดลอง			

$$P < 0.01 *$$

จากตารางค่า t ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 $df = 17$ $t = 2.56$

จากตารางแสดงให้เห็นว่า ความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำของกลุ่มทดลองหลัง
จากใช้แบบฝึก สูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

นั่นคือ เมื่อนำแบบฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้ทดลองสอนแล้ว สามารถ
พัฒนาการออกเสียงคำควบกล้ำของกลุ่มทดลองได้สูงขึ้นตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.2 อภิปรายผล

จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกจากแบบฝึกคำควบกล้ำ สามารถออก
เสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้อง สูงกว่าก่อนได้รับการฝึก

ผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การใช้แบบฝึกคำควบกล้ำทำให้นักเรียนมีความสามารถ
ออกเสียงคำควบกล้ำได้ถูกต้อง สูงกว่าก่อนได้รับการฝึก ทั้งนี้เพราะ

1. เนื้อหาที่นำมาสร้างแบบฝึก เป็นเนื้อหาที่เหมาะสมกับความสามารถและวัยของนักเรียน
โดยผู้วิจัยเรียงจากคำไปหาประโยคและความเรียงสั้นๆ ตามลำดับ ตรงกับหลักการสอนภาษาไทย
ซึ่งมณฑา ธงอินเนตร (2524) ได้กล่าวไว้ว่าการสอนอ่านควรจะดำเนินเป็นขั้นตอนดังนี้

- อ่านภาพ
- อ่านภาพประกอบคำ
- อ่านบัตรคำ
- อ่านแถบประโยค
- อ่านแผนภูมิประโยค

- อ่านแบบเรียน

และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของทองสุก เกลี้ยงพร้อม (2531) มยุรี เหมือนพันธ์ (2535) วิชัย เพ็ชรเรือง (2531) และสนธิ์ ลัดโยภาส (2531) ได้ทำการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกจากแบบฝึก มีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้นกว่าเดิม เพราะมีความเหมาะสมในด้านเนื้อหา โดยเริ่มจากเนื้อหาที่ง่ายไปสู่เนื้อหาที่ยากตามลำดับ

2. คำศัพท์ที่ใช้ฝึก ยังเกี่ยวข้องกับการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของนักเรียน ทำให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง เมื่อนักเรียนเรียนรู้การออกเสียงที่ถูกต้อง และนำคำไปใช้ได้ ย่อมจะทำให้ นักเรียนจำคำนั้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชิน โพธิ์อ่อน (2526) ที่ว่า วิธีสอนที่ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำได้ถูกและมีผลสัมฤทธิ์สูง ได้แก่ วิธีสอนโดยการเลือกคำและนำคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาให้นักเรียนได้เรียน

3. แบบฝึกนี้จะนำคำที่นักเรียน เรียนและเข้าใจความหมายมาแล้ว ทำให้ง่ายต่อความเข้าใจเนื้อเรื่อง และง่ายต่อการฝึกออกเสียง

4. จากการทดสอบหลังการทดลองพบว่า คำว่า "เครื่องบิน" เป็นคำที่มีจำนวนนักเรียนออกเสียงถูกน้อยทั้งนี้เพราะ คำนี้จะประกอบด้วยสระเอื้อ ซึ่งเป็นเสียงสระที่คนที่ใช้ภาษาถิ่นอีสานออกเป็นเสียงสระเอีย ทำให้นักเรียนออกเสียงไม่ถูก

และคำที่นักเรียนออกเสียงถูกน้อยที่สุดคือ คำว่า "เปล่า" ทั้งนี้เพราะ ผู้วิจัยดูจากผลการทดสอบก่อนเรียนแล้วพบว่า คำที่นักเรียนออกเสียงถูกต้องส่วนมากจะเป็นคำที่มี ล ควบกล้ำ แต่คำที่นักเรียนออกเสียงไม่ถูกเลยเป็นคำที่มี ว ควบกล้ำ เช่น กวักมือ เกวียน และในขณะที่สอนก็พบปัญหาการออกเสียง ร ควบกล้ำของนักเรียน ทำให้ผู้วิจัยพยายามที่จะแก้ไข คำที่มี ว และ ร ควบกล้ำ โดยเน้นการออกเสียงในขณะที่ทำกิจกรรมให้มาก

5. การฝึกใช้เวลาฝึกไม่นาน แต่เหมาะสมกับความสามารถและวัยของเด็ก อีกทั้งเด็กได้รับการฝึกอย่างสม่ำเสมอ ตรงกับจุดมุ่งหมาย ทำให้มีพัฒนาการในการออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ซึ่งเรื่องนี้ นิตยา ฤทธิ์โยธี (2520) ประยงค์ โชติการ (2532) และยุพิน นิธิกุล (2524) ได้กล่าวสนับสนุนว่า หลักการสร้างแบบฝึกและลักษณะแบบฝึกที่ดี ข้อหนึ่งคือต้องใช้เวลาฝึกไม่นาน เหมาะสมกับเวลา นอกจากนี้ ปราณีต ภูโอบ (2532) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกในการแก้ปัญหาจากเนื้อเรื่องในนิทานที่ผู้วิจัยแต่งขึ้น ผลปรากฏว่า เด็กที่ได้รับการฝึกไม่ว่าด้านใดก็ตามที่เหมาะสมกับวัย ความสนใจของเด็กแล้ว ย่อมมีความสามารถในการด้านที่ฝึกดีกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการฝึก และได้อภิปรายผลว่าการฝึกควรมุ่งเฉพาะด้านโดยตรง ผลที่ได้จึงตรงตามเป้าหมาย และ Smith and D. Johnson (อ้างถึงใน Diane Lapp, 1983) กล่าวว่า ครูต้องช่วยนักเรียนให้ได้รับการฝึกฝนการอ่านให้มากและนักเรียนจะอ่านหนังสือได้คล่อง จะต้องใช้เวลาพอสมควรในการฝึก

6. เด็กในวัย 7-9 ขวบ มีพัฒนาการทางภาษาสูง ทำให้สามารถฝึกการออกเสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพ และนักเรียนให้ความร่วมมือในการฝึกอย่างดี สุภัททา ปิณฑะแพทย์ (2534) ได้กล่าวถึงทฤษฎีพัฒนาการทางสมองของ Bruner (Bruner's cognitive Theory) ว่า เด็กอายุ 7 ปีขึ้นไป มีความสามารถในการถ่ายทอดประสบการณ์ด้วยการใช้สัญลักษณ์ หรือภาพเป็นตัวแทนในด้านความคิด มีพัฒนาการด้านความคิดจากรูปธรรมสู่นามธรรม

7. แบบฝึกที่ใช้ประกอบการอ่านออกเสียงมีภาพประกอบ ทำให้นักเรียนสนใจ และฝึกด้วยความสนุกสนาน เพราะรูปภาพเป็นแรงจูงใจที่ดีอย่างหนึ่งในการเรียนการสอนสำหรับเด็กในวัยนี้ ทั้งนี้เพราะเมื่อนักเรียนจำภาพได้ก็จะนำไปสู่การจำคำที่เรียนได้ ซึ่งทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดีขึ้น แบบฝึกของผู้วิจัยส่วนใหญ่จะเสนอภาพก่อน ตามด้วยภาพประกอบคำ และคำที่ไม่มีภาพประกอบตามลำดับ มีผู้เชี่ยวชาญด้านการใช้ภาพประกอบการสอนกล่าวสอดคล้องกันไว้ เช่น สันทัต ภิบาลสุข และพิมพ์ใจ ภิบาลสุข (2523) รวมทั้งสุพรรณพรณ ดันติผล (2535) กล่าวถึงประโยชน์ของภาพต่อการเรียนการสอน โดยสรุปได้ดังนี้

- ใช้สรุปบทเรียน
- ใช้กระตุ้นความสนใจ
- ใช้เป็นกิจกรรมของผู้เรียน
- ใช้อธิบายเพื่อความเข้าใจเนื้อหา
- ใช้กระตุ้นผู้เรียนให้เกิดกิจกรรมต่างๆ
- รูปภาพช่วยให้สิ่งที่อ่านหรือศึกษาสมบูรณ์
- รูปภาพช่วยแก้ไขรอยประทับใจที่ผิดมาแต่เดิมให้ถูกต้อง
- รูปภาพสามารถเร้าอารมณ์หรือเปลี่ยนเจตคติของผู้เรียนได้

8. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มีบรรยากาศเป็นกันเองโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างเต็มที่ รวมทั้งมีกิจกรรมหลายรูปแบบ เช่น แสดงบทบาทสมมติ ปัญหาอะไรเอ๋ย เกมต่างๆ ฯลฯ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เร้าความสนใจ และเกิดความสนุกสนานในการออกเสียงมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จรรยา ศรีพันธุ์บุตร (2533) และปราณีต ภูโอบ (2532) ที่ได้ศึกษาและพบว่า ครูควรหาวิธีการสอนหลายรูปแบบ เพื่อสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน และยังช่วยกระตุ้นความสนใจแก่ผู้เรียนอีกด้วย

9. ในการวิจัยครั้งนี้การฝึกออกเสียง ถ้าออกเสียงผิดเพี้ยนก็จะได้รับการแก้ไขทันที ทำให้ทราบผล และได้ฝึกออกเสียงที่ถูกต้อง ท่องสูกุ เลี้ยงพร้อม (2531) ได้ทำการวิจัยพบว่า การฝึกทักษะแต่ละครั้ง หากนักเรียนได้ทราบผลการฝึกแต่ละครั้ง ทำให้ผู้ฝึกสามารถจัดซ่อมเสริมแก่เด็กที่เรียนอ่อนได้ทันที

10. ในการฝึกแต่ละครั้ง มีการใช้การเสริมแรงในทางบวกช่วยให้นักเรียนเกิดความพยายามในการฝึก ซึ่งจากประสบการณ์ของผู้ทำวิจัย พบว่า ในขณะที่ทำการวิจัย นักเรียนบางคน

ในช่วงแรกที่เรียน ไม่สามารถออกเสียงคำควบกล้ำได้ และเกิดอาการเบื่อต่อการฝึกที่ตนเองทำไม่ได้ แต่ผู้วิจัยได้ให้การเสริมแรงในด้านคำชม รางวัล ทำให้นักเรียนมีความพยายามที่จะฝึกออกเสียง จนนักเรียนสามารถออกเสียงคำควบกล้ำได้ และเกิดความสนุกสนานต่อการเรียนในเวลาต่อมา

11. เมื่อผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ทำให้ทราบว่าคำใดที่ผู้เรียนมีปัญหา ผู้วิจัยเน้นและให้นักเรียนได้ฝึกบ่อยๆ ส่งผลให้นักเรียนสามารถออกเสียงได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ โรจนา แสงรุ่งรวี (2530) ที่ทำการสำรวจคำก่อนทำการวิจัย ทำให้ทราบว่า นักเรียนมีปัญหาในคำนั้นๆ แล้วจึงนำมาเน้นในการสอน